

Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΠΕΡΘΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 8 Φεβρουαρίου 1964 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Θ'. Αριθ. — 174 — Τμή Φύλλου Δεχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
"Αγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.000— Ἐτησία δραχ. 80.000
Ἐξαμηνίου: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

«Ὁν ἔστι δευτερεῖον ἐν τοῖς τρισί·
τὰ πρεσβεῖα γὰρ ἕκαστος φέρειται,
πρώτος δοκῶν, καὶ τοὺς ὁμοτίμους ὁ-
περνηκῶν ἐξοικειοῦνται μᾶλλον δέ,
τὴν ἀλλήλων νίκην περιχαρῶς· οὐ
χώρα γὰρ ἐνταῦθα, τῷ φθόνῳ παρ-
ρησίας, λυμαινομένῳ τὴν ἀμόνοιαν»

Διὰ τοῦ ὁραίου καὶ ἐκφραστικοῦ αὐτοῦ τροπα-
ρίου ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποδίδει
θαυμάσια τὴν βαθυτέραν πνευματικὴν ἐνότητα τῶν
Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀνδρῶν, ἡ ὁποία καὶ
τοὺς ἐξίσωσεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τοὺς κατέστησεν ἰσαξίους.

Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς δράσεως καὶ τῶν
τριῶν ὑπῆρξεν ἡ *Μαχητικότητα*. Καίτοι προήρχοντο
ἐξ ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, ἐν τούτοις ἠρνήθη-
σαν τὴν ἐπίσημον καὶ λαμπρὰν αὐτῶν καταγωγὴν,
χάριν τῶν ἰδανικῶν τῆς χριστιανικῆς ἰσχυρίας ἀ-
ναπτυχθέντες διὰ τῆς λιτότητος τοῦ βίου τῶν καὶ
τῆς ἀπλότητός των, δημοφιλέστατοι.

Μύσται τοῦ χριστιανικοῦ Μεγαλίου καὶ φρου-
ροὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀξιοπρεπείας δὲν ἠνέχθησαν
πρὸ παντός τὸν διασπορὸν τῆς Ἱερατικῆς τιμῆς,
τὸν ἀπρόσεκτον βίον ἐνίων κληρικῶν, τὰς αὐθαρε-
σίας καὶ τὰ σκάνδαλα τῶν Ἐπισκόπων. Καὶ οἱ
τρεῖς θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποκληθῶσι μέλη τῆς διὰ
μέσου τῶν αἰώνων δράσης ἐλευθέρας καὶ Ζώσης
Ἐκκλησίας. Ἠτύχησαν ὥστε διὰ τοῦ θανάτου τῶν
νὰ εὐρίσκωνται εἰς περιοχάς, μακρὰν τῆς ἀρμοδιό-
τητος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἄλ-
λως εἰς τὴν μὴνιν τοῦ Ἀνακίου Βερροίας, Θεοφίλου
Ἀλεξανδρείας, Ἀνθίμου κλπ. θὰ προσετίθετο καὶ ἡ
μῆνις ὅλων τῶν συγχρόνων Ἐπισκόπων, ἀπὸ τοῦ
προκαθημένου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου πιτουλαρίου
Ἐπισκόπου. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι σκληρὰ μοῖρα
τῶν εὐγενῶν ἀγωνιστῶν εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Ὁρθο-
δοξίας, εἶναι νὰ ἀντιμετωπίζωσι τὴν ὁργανωμένην

συνωμοσίαν μιᾶς εὐνοουμένης μερίδος ὑπὸ τῆς πο-
λιτείας καὶ παρουσιαζομένης ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς «ἐ-
πισήμου Ἐκκλησίας».

Ἡ διάστασις αὐτὴ ἀπὸ τὴν «Ἐπίσημον Ἐκκλη-
σίαν» χαρακτηρίζει τὴν δράσιν τῶν μεγάλων τῆς
Ἐκκλησίας ἀγωνιστῶν. Διάστασις, ἡ ὁποία προσέ-
λαβε τὴν μορφήν δευτέρης μάχης καὶ ἀπέληξεν εἰς
τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τῶν ἀγωνιστῶν.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὑπὲρ πάντα
ἄλλον διωχθεὶς ὑπὸ τῶν ραδιουργιῶν τῶν ρασοφό-
ρων, ὁμολογεῖ «οὐδένα δέδοικα, ὅσον τοὺς Ἐπι-
σκόπους». Εἰς δὲ τὴν πρὸς Κυριακὸν Ἐπίσκοπον ἐ-
πιστολὴν του γράφει μεταξὺ ἄλλων «Ἦκουσα δὲ
καὶ περὶ τοῦ λήρου Ἀρσακίου ἐκείνου, ὃν ἐκάθισεν
ἡ Βασίλισσα ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ὅτι ἐθλίψε τοὺς ἀδελ-
φοὺς καὶ τὰς παρθένους, μὴ θελήσαντας αὐτῷ κοι-
νωῆσαι· πολλοὶ δὲ αὐτῶν δι' ἐμὲ καὶ ἐν φυλακαῖς
ἀπέθανον· ὁ προβατόσχημος ἐκεῖνος λύκος, ὁ σχῆ-
μα ἔχων Ἐπισκόπου· μικρὸς δὲ ὑπάρχων... ζῶντος
μοῦ ἤρπασε τὸν θρόνον».

Εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν περικοπὴν διαβλέπομεν
τὴν διάστασιν πρὸς τὴν «Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν» καὶ
τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἐνὸς εὐγενοῦς καὶ ἀγιοτά-
του ἀνδρός. Τὸ σφάλμα του ὑπῆρξε, ὅτι δὲν ἠθέ-
λησε νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν κακοήθειαν καὶ δι'
αὐτὸ ἐδιώχθη.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Γρηγόριος, ὁ Θεολόγος
δὲν ἦλθεν εἰς διάστασιν, μὲ ὅ,τι θὰ ἐλέγαμεν σήμε-
ρον «Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν»; Ἴδου πῶς ἐξαιτεῖται
τὴν παραίτησιν του ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Κων)πό-
λεως. Ὅτε ἀντελήφθη ὁ Μακάριος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅτι
ἀποφάσκουσα ζηλωτικὰ ὁδηγεῖ ἐνίους Ἐπισκόπους
τῆς Συνόδου, νὰ προβάλουν τὸ δῆθεν τυπικὸν ζή-
τημα τῆς ἐπιβίσεώς του εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς
Κων)πόλεως, ἐξερῶνησε τὸν λεγόμενον συντα-
στήριον λόγον του ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρονται τὰ ὑπέ-
ρθεα αὐτά: «Ἄνδρες συμπολιτεῖς τῆς Ἱερᾶς
Ποίμενης τοῦ Χριστοῦ, αἰσχροὶ ἂν εἴη καὶ παντε-

λῶς οὐχ' ὑμῶν, εἰ τοὺς ἄλλους εἰρήνην παιδεύοντες, αὐτοὶ πρὸς ἑλληνοὺς πόλεμον ἤρασαν. *Πῶς δ' ἂν ὁμονοεῖν ἐτέροις πεσίγηται αὐτοὶ ὄντες περὶ τὰ δοκῶντα ἀσύμφωνοι;* Ἀλλ' ἱκετεύω ὑμᾶς, πρὸς τῆς Τριάδος αὐτῆς, καλῶς τε καὶ εἰρηνικῶς διαθέσθαι τὰ πρὸς ἑλληνοὺς. Εἰ δέ τι ὑμῖν ἐγὼ τῆς διαστάσεως αἴτιος, οὐκ εἰμὶ σεμνότερος Ἰωνᾶ τοῦ Προφήτου. Βάλλετε με εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παύσεται ἀφ' ὑμῶν ὁ κλύδων τῶν ταραχῶν. Θρόνου ἐξώσατε, πόλεως ἀπελάσατε, *μόνον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην*, ὡς Ζαχαρίας φησὶν, *ἀγαπήσατε*.

Τὸ προοίμιον αὐτοῦ τοῦ «συντακτικοῦ» του, ὅπως ἀπεκλήθη, ὡς κεραυνὸς κατεβρόντησεν ὃχι μόνον τοὺς παρισταμένους Ἀρχιερεῖς, ἀντιπάλους του, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον ἐξέπληξε.

Τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς υπερόχου διαμάχης μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τῆς πίστεως προμάχων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν σεσηπότεων καθεστώτων, ὅσων ζοῦν ἐλέφ τῆς Κρατικῆς ἰσχύος, δίδει ὁ ἕτερος τῶν τριῶν ὁ *Μέγας Βασιλείος*. Περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀνυπερβλήτου υπερόχης τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται εἰς μίαν λακωνικὴν ἐπιστολήν, αὐτοῦ αὐτοῦ ὁ περιφνημὸς φιλόσοφος Λιβάνιος, γράφων «Σοῦ δὲ ἐν τῷ στόματι πηγαὶ οἰκοῦσι λόγων· καὶ εἰ μὴ ἀρδοίμεθα· ἀπολώμεθα ἂν τοῦ σιγᾶν». Καὶ ὅμως ὁ Μέγας αὐτοῦς ἀνὴρ ἐδιώχθη ὑπὸ τῆς ἀρειανιστοῦς τότε Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως—τῆς ἐπισήμου δηλαδή.

Ὅταν λοιπὸν μετὰ μίαν μαχητικὴν σιχομυθίαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Διοικητοῦ Μοδέστου, ἐξέφρασε τὴν ἐκκλησίαν του ὁ Διοικητὴς οὐ οὐδέποτε ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπισκοπος, ὁ Μέγας Βασιλείος ἀπήντησε: «Ἵσως διότι δὲν συνήντησάς ποτε πραγματικὸν Ἐπίσκοπον ἀγωνιζόμενον διὰ τὴν ὁρθὴν πίστιν».

Ἡ αἰτία λοιπὸν τῆς υπερόχου αὐτῆς διαμάχης ὑπῆρξεν ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Διὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας, ἐπίσκοπος ἐσημαίνει ἀπεσταλμένος τοῦ Σωτῆρος, ὁ μὲτροπος τῶν Ἀποστόλων. Διὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα εἶναι οὐράνιον ὑπόδημα, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ βίου. Ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας καὶ τοὺς ὁμοτρόπους αὐτῶν Ἀγίους. Διὰ τοὺς περισοτέρους ὅμως οἱ ὁποῖοι κομπωδοῦς ἐξυμνοῦν τοὺς ἄθλους τῶν ἁγίων ἀμβωνος, ἐπίσκοπος σημαίνει βαδύπλουτος, καχύσκακος, ἀδιάφορος περὶ τὴν πίστιν, ἀπρόσεκτος περὶ τὸν βίον.

Ὁ ἀγὼν ὅμως τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀγὼν ὅλων ἡμῶν. Τὸ κακὸν ἀποθηρεύεται περισσότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν· καὶ ὁ μετασηματιζόμενος εἰς Ἀγγελον φωτὸς διάβολος, ἐξαποστέλλει ἐνίοτε ἀνὰ τὰ πέρατα τοὺς ἐπισκόπους διὰ νὰ καταποντίσουν εἰς τὴν θάλασσαν τῶν σκανδάλων τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς.

Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐπιτυγχάνονται διότι ἀφ' ἧς ὁ χριστιανισμὸς «ὡς νίκη νικήσασα τὸν κόσμον» ἀνῆλθεν ἀπὸ τὰς κατακόμβας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ διώκται του ἀπέβαλλον πλέον τὸ προσωπεῖον τοῦ Νέκρωνος καὶ παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἐπισκόπου ὁρῶντες ἀποτελεσματι-

κῶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καθῆκον ὅθεν ὅλων τῶν τιμώντων τὴν μνήμην τῶν Τριῶν αὐτῶν μεγάλων Ἀγίων Ἀγωνιστῶν εἶναι νὰ ἀγωνισθῶσι διὰ μίαν ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν ἐκκλησίαν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε Κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν. Τότε καὶ ἡ πίστις θὰ περιφρουρηθῇ καὶ ὁ βίος θὰ καταστῇ ἀποστολικώτερος, ὃχι ὡς διὰ μαγείας βέβαια ἀλλὰ διότι θὰ λείψουν «τὰ ξένα ἀναστηλώματα» ἀπάνω στὰ ὁποῖα ἔρπει τοῦ «κισσοῦ τὸ πλάνο ψήλωμα».

Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ αὐτὸ τὸ περιεχόμενον τῆς πνευματικῆς ἐνότητος ἧς κατὰ τὸν ψαλμοδὸν τοὺς καθιστᾷ «ὁμοτίμους».

Αἱ ΑΠΟΚΡΕΩ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΩΝ

Ἡ περίοδος, ἡ ὁποία μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ τῆς καθαρᾶς Δευτέρας, λέγεται περίοδος τῶν Ἀποκρεῶ· ὅπως δὲ εἶναι ἐκ τῆς λέξεως ἀντιληπτόν, πρόκειται περὶ ὁρταστικῆς περιόδου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι σὺν τοῖς ἄλλοις, ἦσαν καὶ βαθεῖς μελετηταὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ τῶν ὁποίων τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις κατηύθυνεν αὐτὸ τὸ Πανῶν Πνεῦμα, ἐκανόνισαν καὶ ἐρρύθμισαν τὴν περίοδον ταύτην ὥστε νὰ μὴ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμὸν οὐδεμίαν μεταβολὴν ἢ ἐπερχομένη νηστεία τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Τοιοιουτρόπως παύομεν πρῶτον τὴν κατάλυσιν τοῦ κρέατος· διότι τοῦτο εἶναι ἡ ζωικὴ τροφή, ἡ ὁποία περισσότερον πάσης ἄλλης καὶ ταχύτερον ἀφομοιοῦται πρὸς τὸν ὁργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, καταλείπουσα εἰς αὐτὸν πλείστας λιπαρὰς οὐσίας. Ἀκολουθῶς ἐσθίομεν ἀδυνατοτέρους ζωϊκοὺς ὁργανισμοὺς ἰχθύας καὶ γαλακτοειδῆ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἐλαφροτέρας τροφὰς, καὶ οὕτως ἐξοικειούμενου βαθμῆδόν τοῦ ὁργανισμοῦ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς νηστείας.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ρύθμισιν τῶν τροφῶν οἱ ἅγιοι Πατέρες κατήργησαν ἐκ τοῦ ἔθους τῶν ἀποκρεῶ τὰς μεταμφιέσεις, ὡς συνήθειαν ἀντιστρατευομένην πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν σεμνὴν καὶ ἀξιοπρεπεῖ ἑμφάνισιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας δέον νὰ χαρακτηρίζεται κάθε καλὸς χριστιανός. Αἱ μεταμφιέσεις ἀνέτρεπον παραχρῆμα τὸ νόημα τῶν ἀποκρεῶ, δοθέντος ὅτι ἡ μὲν νηστεία ἦτο Χριστιανικὴ ἡ δὲ τοιαύτη ἐμφάνισις τῶν ἀνθρώπων εἰδωλολατρικὴ.

Σχετικῶς λοιπὸν πρὸς τὸ τοσοῦτον σοβαρὸν αὐτὸ θέμα ἡ Στ' Οἰκ. Σύνοδος ἀναφέρει εἰς τὸν Ξ Β' αὐτῆς Κανόνα τὰ ἀκόλουθα.

«...Ἐν δὲ καὶ τὰς ὀνόματι τῶν ἡμεῶν Ἑλλήσι ψευδῶς ὀνομασθέντων Θεῶν ἢ ἐξ' ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν γινόμενας ὁρχήσεις καὶ τελεταὶ κατὰ τι ἔθος παλαιὸν καὶ ἀλλότριον τοῦ τῶν Χριστιανῶν βίου, ἀ-

ποπεμπόμεθα, ὀρίζοντες μηδένα γυναικείαν στολὴν ἐνδεδύσκεσθαι ἢ γυναῖκα τὴν ἀνδράσιν ἀρμοδίον· ἀλλὰ μῆτε προσωπεῖα κομικά ἢ σατυρικά ἢ τριγυικά ὑποδύεσθαι. Τοὺς οὖν ἀπὸ τοῦ νῦν τῶν προειρημένων ἐπιτελεῖν ἐγχειροῦντας ἐν γνώσει τούτων καθισταμένους, τούτους, εἰ μὲν Κληρικοὶ εἰεν καθαρῶς εἰσθαι προστάσσομεν εἰ δὲ λαϊκοί, ἀφορίζεσθαι». Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (Λευτ. ΚΒ' 5) ἀναφέρεται «οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρός ἐπὶ γυναικί, οὐδὲ μὴ ἐνδύσεται ἀνὴρ στολὴν γυναικείαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἔστι πᾶς ὁ ποίων ταῦτα».

Ρητῶς λοιπὸν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἡ χρησιμοποίησις κανιβαλισμῶν, οἱ ὅποιοι ἂν εἰς τὴν ἀρχαίαν ψευδῇ θρησκείαν ἐξυπηρέτουν σκοπὸν τινα, εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, τῆς ὁποίας ἰδρυτὴς εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός, εἶναι πράγματα ὅχι μόνον ξένα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ δόγμα, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀνάρμοστα πρὸς τὴν ὅλην ὕψην τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καὶ πέραν ὅμως τῶν καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν θεσμίων, ἡ χρησιμοποίησις μεταμφίσεων καὶ τῶν λοιπῶν ὑπολειμμάτων τῆς ἀρχαίας θρησκείας, ἀποτελοῦν φοβερὰν παρανόησιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς.

Ἔχουν παρέλθει εἴκοσιν αἰῶνες, ἀπ' ἧς ὁ Χριστιανισμός ἤρχισε νὰ διαπλάτῃ τὸν ἡθικοπνευματικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τρόπον ὥστε παρόμοιαι ζωηραὶ μὲν, ἀλλ' ἄνευ βαυτικῶν νοημάτων παραστάσεις, νὰ μὴ ἀποτελοῦν καὶ ἀναγκαίαν ἐκδήλωσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀταξίαν εἰς βάρος τοῦ ἡθους καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας, ἅτινα δέον νὰ χαρακτηρίζωσι τὴν ζωὴν παντὸς Χριστιανοῦ καὶ ἐν γένει πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Τὸ γεγονός δὲ ὅτι καὶ σήμερον εἰσέτι συνεχίζονται αἱ ἀηδεῖς αὗται παραστάσεις καὶ δὴ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Πρωτευούσης, ἀποτελεῖ εὐγλωττον ἀπόδειξιν τῆς ἀδιαφορίας, ἣν δεικνύουσι πρὸς τοῦτο οἱ ἀρμόδιοι παράγοντες τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ ἀνάγκην, δι' ἧς θέλει ὁ λαὸς νὰ ἐκφράσῃ θρησκευτικὰ συναισθήματα ἄλλ' οὔτε καὶ ἀνθρώπινα διὰ μέσου τῶν ἀσχημῶν αὐτῶν.

Συγχρόνως δὲ καὶ ἀπὸ λογικῆς ἐπόψεως δὲν στέκουσι οἱ κανιβαλισμοὶ αὗτοι, τοὺς ὁποίους μὲ τόσῃν ἀήθλειαν βλέπομεν εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ δημόσια κέντρα καὶ—ἀλλοίμονον—εἰς πολλὰς οἰκίας. Διότι ἐκ τῶς τοῦ ὅτι καταρρίπτουν καὶ τὴν πλέον στοιχειώδη ἀξιοπρέπειαν, εἰς τὸν ἀμερόληπτον θεατὴν γεννᾶται εὐλόγως καὶ τὸ ἐξῆς ἔρωτημα.

Πῶς εἶναι δυνατόν τὴν μὲν Μεγάλην καὶ Ἁγίαν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου νὰ ὑποδεχόμεθα διὰ μιᾶς τεσσαρακονθήμερου νηστείας· διὰ δὲ τὴν νηστείαν αὐτὴν νὰ προστοιμαζόμεθα διὰ κανιβαλισμῶν καὶ διὰ πάσης φύσεως ἀσχημῶν;

Κατὰ ποίαν ἐπίσης λογικὴν στέκει τὴν μὲν πρωΐαν νὰ προσευχόμεθα εἰς τὸν ναὸν ὡς χριστιανοὶ τὴν δὲ ἑσπέραν νὰ μεταβαλλώμεθα εἰς εἰδωλόλατρες;

Καὶ αὗται μὲν αἱ ὀλίγαι καὶ πρόχειροι σκέψεις ἀποδεικνύουσιν ὅτι αἱ ἀσχημαὶ αὗται τῶν κανιβαλισμῶν καὶ τῶν μεταμφίσεων ὅχι μόνον δὲν ἀρμόζουσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντικείμενα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀποτελοῦ-

σι σοβαρώτατον ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν ἀμάρτημα. Παραμένει ὁμοῦς νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰς ἡθικὰς συνεπείας τὰς ὁποίας αὗται ἔχουν διὰ τὴν κοινωνίαν. Δὲν ὑπάρχει πράγματι ἀηδέστερον θέαμα ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἄνδρας μεταβαλλόμενους εἰς γυναῖκας καὶ ἀντιστρόφως γυναῖκας εἰς ἄνδρας. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν, προκειμένου νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ὕψος ἀνάλογον τῆς ἐνδυμασίας του, μετέρχεται ὅχι μόνον τὰ πλέον ἀντιασθητικὰ ἀλλὰ πολλὰς καὶ τὰ πλέον ἀνῆθηκα μέσα.

Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄξιον δακρύων λύπης διὰ τὸ μέλλον τῆς Κοινωνίας, ὅταν εἰς τοιαύτας ἀσχημίας βλέπωμεν ἥρωας γονεῖς. Γονεῖς τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦσι τὰ τέκνα των καὶ τοὺς μιμοῦνται εἰς τὰς ἀσέμνους κινήσεις των. Δὲν γνωρίζουν οἱ δυστυχεῖς αὗτοι γονεῖς ὅτι τὴν στιγμήν αὐτὴν τῆς διασευδόμενης καταστρέφουν τὴν ἡθικὴν συνείδησιν τῶν παιδιῶν των. Ἄγνοοῦν ὅτι τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐκρίζωνουσιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν νέων βλαστῶν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν πατέρα, τὸν ὅποιον τὰ εὐπλυστα αὐτὰ ὄντα βλέπουσι τώρα ἐνδεδυμένον γυναῖκα καὶ ἀσέμνως συμπεριφερόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν μητέρα των εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἀθλιωτέραν ἴσως κατάστασιν διατελοῦσαν. Ἄγνοοῦσιν οἱ δυστυχεῖς αὗτοι γονεῖς, ὅτι αἱ κινήσεις καὶ ἡ ὅλη συμπεριφορὰ τοῦ ὀρίμου ἀνθρώπου εἶναι οἱ κανόνες καὶ τὰ ὁρόσημα ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ἀλλὰ καὶ μὲ ποίαν θρησκευτικὴν κατάνυξιν θὰ ὑποδεχθῇ ἡ οἰκογένεια αὐτὴ τὴν εἴσοδον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς! Οὕτω λοιπὸν εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ ἀθλοῦ φαινομένου, νὰ βλέπωμεν δηλαδὴ τὰς ἀσχημίας αὐτὰς ἐφ' ὅσον ἤδη ἔχει εἰσέλθει ἡ Μ. Τεσσαρακοστὴ καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχὴν καὶ νηστείαν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν.

Ἐν τῶν ὀλίγων αὐτῶν σκέψεων συνάγεται ὅτι ἀποτελεῖ ἀμάρτημα ἡ ἐνεργὸς ἀνάμειξις παντὸς χριστιανοῦ εἰς τὰς ἀηδεῖς καὶ εἰδωλολατρικὰς αὐτὰς παραστάσεις, ἀλλὰ παραλλήλως εἶναι ἐπιβεβλημένον καθήκον εἰς πάντα νὰ πολεμήσῃ καθ' οἷονδήποτε δύναται τρόπον τὰς σαρκὰς καὶ λίαν ἐπιβλαβεῖς αὐτὰς συνηθείας.

Αἱ ἡμέραι τῶν ἀπόκρεω εἶναι ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐν πάσῃ σεμνότητι καὶ ἀξιοπρεπείᾳ θὰ ἀπολαύσωμεν ὅλων τῶν τροφῶν, προδιαθετόντες παραλλήλως τὸν ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν ἡμῶν κόσμον διὰ μίαν περίοδον περισσότερον εὐχάριστον, ὑψηλὴν καὶ ὀραίαν, τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης καὶ Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς.

I. K.

Ἑμβλήματα Συνδερῶν

Ἑμβλήματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανσ. Πανάρετον Πιτρίδην
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Διευθυντής: Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἐν τῇ Παράδοσις λέγονται αἱ ἱερὰ ἀλήθειαι, αἵτινες πανταχοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἀποδοκιμασίᾳ ἐπισήμως ἐν Οἰκουμένῃ Συνόδῳ ἐγένοντο. Ἡ ἀρχαιότης αὐτῶν, ἡ καθολικότης, καὶ ἡ συμφωνία εἶνε ὁ ἀσφαλὴς γνώμων πάσης ἱερᾶς παραδόσεως.

Ἡ ἱερὰ Παράδοσις συμπληροῦ, ἐξηγεῖται, ἀναπτύσσει καὶ διατυποῦ τὰς δογματικὰς, ἠθικὰς, λειτουργικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἐκείνας ἀληθείας, ὧν τινες μὲν κηρυχθεῖσαι ἢ διδασχθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου περιέχονται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Μαθητῶν Αὐτοῦ Εὐαγγελιστῶν καὶ Ἀποστόλων, τινὲς δὲ διαδοθεῖσαι καὶ ἀναπτυχθεῖσαι ὑπὸ τούτων, περιέχονται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων· τινὲς δὲ παρεδόθησαν ἐκ στόματος ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἡρμηνεύθησαν δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἡ ἱερὰ Παράδοσις εἶνε καὶ τὰ διάφορα ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἡ ταύτης εὐπρέπεια καὶ τάξις καὶ διοικήσις. Διότι, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, «Τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἡλικιώτας κατασημαίνεσθαι, τίς ὁ διὰ γράμματος διδάξας; Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραφθεῖν κατὰ τὴν προσευχὴν ποῖον ἡμᾶς ἐδίδαξε γράμμα; Τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὅγματα ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τίς τῶν Ἀγίων ἐγγράφως ἡμῖν καταλέλοιπεν; Εὐλόγοῦμεν δὲ τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὸ ἔλαιον τῆς χρίσεως, καὶ προσέτι αὐτὸν τὸν βαπτιζόμενον ἀπὸ ποῶν ἐγγράφων; οὐκ ἀπὸ τῆς σιωπημένης καὶ μυστικῆς παραδόσεως; Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἑθῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν ἰσχύν, παραιτεῖσθαι, λήθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν μόνον περιιστώντες τὸ κήρυγμα» (Βασίλ. Μέγ. περ. Ἀγ. Πνεύμ. Κεφ. ΚΖ').

Ἡ ἱερὰ παράδοσις εἶνε ὁ ἀλάθητος συμπληρωτὴς καὶ ἐξηγητὴς τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ δευτέρα πηγὴ τῶν θείων χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ὁ πρὸς ὁδηγίαν καὶ σωτηρίαν καὶ γνῶσιν τῶν πιστῶν ὁμοφώνως τε καὶ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς μιᾶς ἀδιαρέτου ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων ἀναπτυχθεὶς διατυπωθεὶς, κανονισθεὶς καὶ ὁρισθεὶς θεῖος λόγος, ὁ ὅντιν αὐτῆς μέχρι τῆς σήμερον ἐν ἀκρᾷ εὐσεβείᾳ ἀνόθευτος διαφυλαχθεὶς ἐν ταῖς ἱεραῖς καὶ γνησίαις καὶ Πατροπαραδότοις βίβλοις τῶν τε Ἀποστολικῶν Διαταγῶν καὶ Κανόνων, καὶ τῶν Πρακτικῶν καὶ ἱερῶν ὅρων τῶν ἐπὶ Οἰκουμένικῶν Συνόδων.

Ἡ ἱερὰ παράδοσις διαιρεῖται εἰς Ἀποστολικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν.

Καὶ Ἀποστολικὴ μὲν παράδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἡμῖν παραδοθεῖσα διδασκαλία, ἣν οὗτοι ἢ δὲ ἠδυνήθησαν ἢ δὲν ἠρκαίουν ἕνεκα τοῦ συνεχοῦς καὶ ἀδιακόλου ἀνὰ τὴν οἰκουμένην κηρύγματος, διὰ νὰ καταγράψωσιν, ἢ δὲν ἐθεώρησαν, σκόπιμον νὰ ἐκδηλώσωσι «διὰ χάριτος καὶ μέλους ἀλλὰ σφόδρα πρὸς στόμα λαλῆσαι» (Β'. Ἰωάν. Α'. 12) ἕνεκα τοῦ μυστηριώδους τῶν λόγων καὶ τῶν τελετῶν, ἀποκρυπτομένων τοῖς ἀμυήτοις. Ὅθεν καὶ

ὁ θεῖος Παῦλος ἔγραψε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μαθητὴν Τιμόθεον, λέγων «καὶ ὅ ἡκούσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παρὰ τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι» (Β'. Τιμόθ. Β'. 1—2).

Ἐκκλησιαστικὴ δὲ παράδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν οἰκουμένικαῖς Συνόδοις ἐπισήμως τε καὶ ὁμοφώνως ἐξηγευθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα καὶ καθορισθεῖσα διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν Ἀποστόλων· δι' ὃ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐξηγεῖται δύναται νὰ κληθῇ αὕτη, ὡς ἀναπτύχσασα καὶ προαγαγοῦσα τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἱερὰ παράδοσις εἶνε ἡ ἐπίσημος καὶ ὁμόφωνος ἐξηγεῖται τῆς ἁγίας Γραφῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἀπαραίτητον τυγχάνει αὕτη κριτήριον τῆς ὁρθοδοξίας.

Ἐπομένως οὐκ ἀπορριπτέα, ἀλλὰ σεβαστὴ, ἀξιόπιστος καὶ ἀπαραίτητος ἡ ἱερὰ παράδοσις, ἥτις καὶ τὰς ἐν νόμῳ ἐπέχει καὶ ἰσότητος κατὰ τὴν οὐσίαν ταῖς θείαις Γραφαῖς λογίζεται, καὶ δευτέρα τούτων κατὰ τὴν τάξιν μόνον. Ὅθεν καὶ Μητροφάνης ὁ Κριτόπουλος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ αὐτοῦ ὁμολογία λέγει «Ἀλήθεια μὲν ἡ ἁγία Γραφή, ὡς ἐκ Θεοῦ τῆς αὐτοαληθείας προαχθεῖσα... Ἀγγραφὸν δὲ ὅγμα Θεοῦ λέγονται αἱ τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεις... ὅς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀγράφως καὶ μυστικῶς ταύτην παρέδωκε».

Ἐν γένει πάντες οἱ θεοὶ ἡμῶν Πατέρες οἱ τε Ἀποστολικοὶ καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοί, ὁμοφώνως, ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ἱερὰ παράδοσις ἢ ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀσφαλῶς καὶ ἀνοθεύτως διαφυλαττομένη εἶνε δευτέρα πηγὴ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας θεῖον καὶ ἀθνητικὸν κύρος ἔχουσα ὡς ἡ ἁγία Γραφή, ἰσότητος καὶ ἰσόκυρος πρὸς αὐτήν, ὡς ἀμφοτέρων οὐσῶν ἔργον τοῦ ἐνός καὶ αὐτοῦ ἁγίου Πνεύματος.

A.M.K.

Ἐπὶ τῆς ἐβδόμου.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

«Ἄν' ἀπολύεις τὸν Δουλόν σου Δέσποτα ἐν εἰρήνῃ».

Μᾶς συγκινεῖ ἰδιαιτέρως, κατὰ τὸ γεγονὸς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, ἡ ἀπλοῖκῃ μορφῇ τοῦ γέροντος Συμεών. Ἐνὸς γέροντος, διερχόμενος ἀθροῦς τὰς ὑπολοιπούς τῆς ζωῆς του ἡμέρας. Αὐτὸς ἦτο ὁ Συμεών. Τὸ ἀξίωμα του ἦτο ἱερεὺς εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Καὶ ὅμως εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν τοῦ γέροντος αὐτοῦ, ἐπαλλεν ἡ πλέον ἱερὰ Νοσταλγία. Νὰ ἴδῃ καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς χεῖράς του τὸν Αὐρωτὴν. Αὐτὸ ἐχάραξε σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν, δι' αὐτὸ ἔζη καὶ δι' αὐτὸ παρακάλει τὸν Θεόν. Δὲν τὸν συγκινοῦσε τίποτε ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, τίποτε δὲν εὕρισκεν ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ τὴν ἐπιθυμίαν του διὰ μίαν μακροζωΐαν.

Μόλις ἔβλεπε τὸν Αὐρωτὴν, μόλις θὰ τὸν ἤσθανετο εἰς τὰς χεῖράς του, πλέον δὲν ἠθέλε νὰ ζήσῃ. Καὶ ἐφάνη συνεπῆς. Ἀφοῦ τὸν ἐκρατήσαν αἱ τίμαι χεῖράς του, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ του κατελήφθη ἀπὸ τὴν ὑπέρροχον ἐκείνην γοητείαν, ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἡ φυ-

σιογνωμία τοῦ Αὐτρωτοῦ, ἀφοῦ ἡ καρδιά του ἐθαρμάνθη ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐακοινωνίας μετ' Ἐκείνου, στρέφει τότε μετ' εὐγνωμοσύνην τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς του πρὸς τὸν Θεὸν λέγων «*Νῦν ἀπολύεις τὸν Δούλόν σου Δέσποτα ἐν εἰρήνῃ*».

Θαυμάζομεν τὴν ἐξαιρετικὴν εὐτυχίαν τοῦ Συμεῶν, νὰ δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Αὐτρωτὴν αἰσθανόμεθα ὅμως τὴν ἀκατανίκητον νοσταλγίαν τῆς εὐτυχίας αὐτῆς; Πιστεύομεν, ὅτι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν εἶναι ἡ ὑποδοχὴ Ἐκείνου εἰς τὰς ψυχὰς μας; Γνωρίζομεν ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας εἶναι ἡ ἐγκαθίδρουσις Του εἰς τὰς καρδίας μας; «ὦ! Μυριάς! Ὁχι! Μᾶς δίδεται εὐκαιρία ἀνωτέρα τοῦ Συμεῶν. Ὁ Συμεὼν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν δυνατότητα νὰ τὸν κρατήσωμεν εἰς τὰς καρδίας μας. Καὶ ὅμως οὐδέποτε νοσταλγοῦμεν τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν! Ἀπόδειξις; Οὐδέποτε ἠσθάνθημεν περιφρόνησιν καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ὥστε πλήρως ἀπὸ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τῆς ἁγίας παρουσίας Του εἰς τὰς ψυχὰς μας νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς «*Νῦν ἀπολύεις τὸν Δούλόν σου Δέσποτα*».

Νοσταλγοῦμεν τὰ χρήματα, τὰς ἀνέσεις, τὴν μαλθακότητα, τὰ κοινωνικὰ ἀξιώματα, τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς θαυρούς, ζῶμεν διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν αὐτά, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ πλεονεξία μας ικανοποιεῖται, δι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ μας μεταβάλλεται εἰς μίαν μόνιμον ἀγωνίαν.

Πόσον ὀλίγον ὁμοιάζομεν μετ' ὁν Συμεῶν! Ἐκεῖνος ἔζη μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Αὐτρωτοῦ. Δι' ἐκεῖνον ἡ ζωὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ προσέσῃ ὥραιότεραν ἀπόλαυσιν καὶ διὰ νὰ μείνῃ μετ' ἀνεξίτηλον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὥραιότητος αὐτῆς εἶπε «*Νῦν ἀπολύεις τὸν Δούλόν σου Δέσποτα*» Τὶ νὰ σὲ κάνω ζωὴ; Τίποτε πλέον δὲν δύνασαι νὰ μοῦ χαρίσῃς, καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς καὶ αὐτὸ, ποὺ ἀπῆλυσας, ζητῶ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σὲ διὰ τοῦ Κυρίου τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. «*Νῦν ἀπολύεις τὸν Δούλόν σου Δέσποτα ἐν εἰρήνῃ*».

Ἀγαπητοί μου οὐδεὶς θησαυρὸς, οὐδεμία ἀπόλαυσις ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ικανοποιήσουν τὴν ἀνύστακτον νοσταλγίαν τῆς ψυχῆς μας. Αὕτη ικανοποιεῖται μόνον διὰ τῆς ἐγκαθίδρουσεως εἰς τὰς καρδίας μας τοῦ Αὐτρωτοῦ. Τότε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ὅταν μίαν ἡμέραν, μετὰ τὴν θείαν Μετλήψιν, θὰ ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ εἴπωμεν «*Νῦν ἀπολύεις τὸν Δούλόν σου Δέσποτα*». Τότε θὰ εἴμεθα πλέον διὰ τὸν οὐρανόν. Εἶναι δύσκολον; Ὁχι! Ἀρκεῖ νὰ θελήσωμεν.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΟΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ Ἀριστ. Ζαχαρία, Διηγητὸς

Εἰς τὸ προηγουμένον δημοσίευμα ἐτοπίσθη, ὅτι κατὰ Μάρτιον 1924 ἐνεφανίσθη τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀνοχῇ τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον διέσπασε τὴν θερησκευτικὴν ἐνότητα τῶν Ἑλλήνων. Ἦδη θὰ ἐξηγηθῇ, ποῖον εἶναι τὸ σκάνδαλον, τίνες ἐδημιούργησαν αὐτὸ καὶ διατὶ ἡ ἀνοχὴ

τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κρίνεται ὡς παράνομος.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1924, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέπεμψε μίαν ἐγκύκλιον, διὰ τῆς ὁποίας καθίστα γνωστὸν, ὅτι ἀπεφασίσθη «ὅπως ἡ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον 10 Μαρτίου τοῦ ἐτους τούτου λογισθῇ, ὀνομασθῇ καὶ ἐορτασθῇ ὡς 23 Μαρτίου». Ἀπεφασίσθη δηλαδή, ὅπως τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον ἰσχύσῃ καὶ ὡς ἐκκλησιαστικόν. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη προήλθεν ἐκ μόνης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅχι μόνον ἀνευ οἰασδῆποτε νομίμου ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ Νομ. Δ)τος τοῦ 1923.

Πρὸς τὴν Συνδικὴν ταύτην ἐγκύκλιον ὑπῆρξαν πολλοὶ Ἕλληνες ὁρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι συνεισφέρωσαν, ἄλλοι θεληματικῶς καὶ ἄλλοι ἀκουσίως. Ἀλλ' ὑπῆρξαν καὶ πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθῶσι, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξαικολουθῶσι καὶ μέχρι καὶ σήμερον ἀκόμη ἀρνούμενοι νὰ συμμορφωθῶσι· διότι θεωροῦσιν ὅτι αὕτη εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ παράνομος. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ ἡ θερησκευτικὴ ἐνότης τῶν Ἑλλήνων ὁρθόδοξων χριστιανῶν διεσπάσθη εἰς δύο μερίδας. Καὶ εἰς μὲν τὴν μίαν μερίδα ἀνήκουσιν οἱ τελοῦντες τὰ θερησκευτικὰ τῶν καθήκοντα - εἴτε θεληματικῶς, εἴτε ἀκουσίως τῶν - κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ἀνήκουσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεχίζωσι καὶ ἐκτελῶσι τὰ θερησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, δι' ἰδίων ὁμοφρόνων Κληρικῶν καὶ ἐν ἰδίῳ Ναοῖς.

Ἐκ τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ Συνδικὴ αὕτη ἐγκύκλιος εἶναι τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον διέσπασε τὴν θερησκευτικὴν ἐνότητα, δημιουργοὶ δὲ αὐτοῦ εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐξαπολύσαν τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἀρχιερεῖς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ διασπαστικόν τοῦτο σκάνδαλον ὑπῆρξε παράνομος καὶ παράνομος· διότι ἠμέλησεν αὕτη νὰ προβῇ εἰς δίωξιν τῶν παραβατῶν τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θερησκευτικὰς ἐορτάς.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἀνωτέρω Συνδικὴ ἐγκύκλιος ὡς ἀντικειμένη πρὸς τὸ Νομοθ. Δ)γμα τοῦ 1923, ὅχι μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οἰανδῆποτε ἰσχύν, ἀλλὰ τοῦναντίον ὤφειλε νὰ ἐπιστῇ τὰς κυρώσεις τοῦ ἀρθ. 498 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται (φωλάκις τὸ πολὺ δύο ἐτῶν ἀρθ. 496 II. Ν) εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς ἕκαστον τῶν ἐκ τοῦ κλήρου καὶ ὅταν, ἐναντίον τῶν καθεστῶτων ὁρισμῶν, δημοσιεύωσι διατάγματα, ἀνευ τῆς βασιλικῆς συνευδοκίσεως ἢ ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐκδίδωσι διατάγας ὑπερβαίνοντες ἐπὶ τῆς ἀρμοδιότητά των.

Ἀλλ' εἰδικώτερον περὶ τῆς Κυβερνητικῆς εὐθύνης θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ προσεχές.

Ἐνδεχὰ εἰς συνεργάτην μας

Εἰς τὸν ἐκλεκτὸν συνεργάτην τοῦ Ἀγῶνός μας καὶ εὐσεβέστατον νέον κ. Γεώργιον Πουλαντζακίδην, τελέσαντα τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δ. Αἰκατερίνης, εὐχόμεθα χριστιανικὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ Τῇ ΣΤΑΥΡΩΣΕΙ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΣΚΟΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
Β'.

Υπεσχέθημεν ἐν τῷ προηγουμένῳ, ἵνα δημοσιεύσωμεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν ἐν τῷ Σωτηρίῳ πάθει γενομένην ὑπερφυσικὴν σκότωσην τοῦ ἡλίου· τοῦτο δὲ πράττομεν σήμερον προτίσσοντας ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

Γράφων τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν πρὸς τὸν Σμύρνης Ἅγιον Πολύκαρπον ὁ Ἱερὸς Διονύσιος, ἀναφέρει εἰς Ἀπολλοφάνη τινα σοφιστὴν καὶ εἰδωλόατρον ὄντα, μετὰ τοῦ ὁποίου εὗρισκετο ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ ἰδόντες ἀμφότεροι τὸ ὑπερφυσικὸν σκότος τοῦ ἡλίου προτείνει δὲ πρὸς τὸν Ἀγ. Πολύκαρπον ὠρισμένα ἐπιχειρήματα ἵνα θέσῃ δι' ὅψιν τοῦ Ἀπολλοφάνους διὰ νὰ πείσῃ αὐτὸν πρὸς παραδοχὴν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἐφ' ᾧ λέγει:

«Ἐξέστω αὐτῷ (τῷ Ἀπολλοφάνῃ δηλαδή) διὰ τὴν ἀγνοίαν ἢ διὰ τὴν ἀπειρίαν ἀπιστεῖν. Εἰπέ δὲ αὐτῷ: Τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ Σωτηρίῳ Σταυρῷ γενομένης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου; ἀμφότερῳ γὰρ τότε κατὰ Ἡλιούπολιν παρόντες τε καὶ συνεστῶτες παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπέπτουσαν ἐωρῶμεν (οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρὸς) αὐθις τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσαν. Ἀνάμνησον δὲ τι καὶ ἕτερον αὐτὸν· οἶδε γάρ, ὅτι καὶ τὴν ἐμπέπτουσαν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἐωρᾶμεν ἀρξάμενην καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν εἶτα ἀναποδίσασαν, καὶ αὐθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἐμπέπτουσαν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγεννημένην. Τσαῦτα ἐστὶ τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναγίῳ δυνατὰ, τῷ ποιῶντι μεγάλα καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ταῦτα, εἰ σοι θεμιτόν, εἰπέ, καὶ εἰ δυνατόν, Ἀπολλοφάνες, ἐξέλεγχε, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε καὶ συμπρόντα σοι, καὶ συνεωριστά, καὶ συνανακρίναντα πάντα καὶ συναγόμενόν. Ἀμέλει καὶ μαντείας τότε, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ ὥσπερ τὰ γινόμενα συμβάλλον, ἔφη: Ταῦτα, ὦ καλὲ Διονύσιε, θείων ἀμοιβῶν πραγμάτων».

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς τοῦ θείου Διονυσίου ἐξάγεται, ὅτι:

Ἡ ἐν τῷ Σωτηρίῳ πάθει γενομένη ἐκλείψις τοῦ ἡλίου ἐγένετο τότε ὑπερβαίνουσα πάντας τοὺς ὅρους τῆς φύσεως. Διότι: Πρῶτον ἡ τακτικὴ τοῦ ἡλίου ἐκλείψις οὐδέποτε συμβαίνει ἐν καιρῷ πανσελήνου· ὅτι δὲ τότε ἦτο ἡ σελήνη τεσσαρεσκαίδεκαταία, εὐκόλως γίνεται δῆλον ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι οὐδέποτε ἄλλοτε πανηγυρίζουσιν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὴν πανσελήνην.

Δεύτερον. Ἐπὶ τῆς φυσικῆς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεως, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γίνεται καὶ ἡ ἐμπέσις καὶ ἡ ἀνακάθαρσις ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου. Δηλαδή: ὅταν ἡ σελήνη ὑποτρέχῃ τὸν ἥλιον ἐξ ἀνατολῶν, φερ' εἰπεῖν, ἀντιφράττει πρῶτον τὸ

ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου. Καὶ ἐπειδὴ αὕτη τρέχει πρὸς δυσμὰς, παρερχομένη τὸν ἥλιον, ἀνακαλύπτει πρῶτον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον καὶ πρῶτον ἐκάλυψεν, ἦτοι τὸ ἀνατολικόν.

Τὴν ἡμέραν ὅμως τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτηρος, ἡ σελήνη ἐξ ἀνατολῶν ἐλθοῦσα, διέδραμε τὸν ἥλιον καὶ ἔφραξεν ὅλον τὸν δίσκον αὐτοῦ, συνωδεύσασα δὲ τῷ ἡλίῳ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας «ἀπὸ ὥρας ἑκτῆς ἕως ὥρας ἐννάτης» δὲν προὐχώρησεν ὅμως πρὸς τὴν δύσιν, ἀλλ' ἀναποδίσουσα πρὸς ἀνατολὰς, ἐγύμνασε πρῶτον τὸ πρὸς τὴν δύσιν μέρος τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἀναδραμούσα ἐπὶ τὴν ἐναντίαν τοῦ ἡλίου διάμετρον πρὸς ἀνατολὰς. «Ὡστε ἡ σκότωσης καὶ ἡ φαῦσις τοῦ ἡλίου δὲν ἐγένετο ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ὥς παρατηρεῖ καὶ ὁ Θεῖος Διονύσιος. Καὶ ἐπὶ πλέον, δὲν ἐγένετο βαθυπρόθετος καὶ κατ' ὀλίγον ἢ τε σκότωσης καὶ φαῦσις τοῦ ἡλίου, ὥς συμβαίνει ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐκλείψεσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ ἅμῃ «ἐσποτισθῇ ὁ ἥλιος» ἐν βαθυτάτῃ μεσημβρίᾳ, καὶ ἀθρόως πάλιν ἐγένετο ἡ φαῦσις αὐτοῦ μετὰ τὸ βαθύτατον τρίωρον σκότος.

Προσθετόν δὲ καὶ τοῦτο: Ἐν ταῖς φυσικαῖς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεσιν εἰς ὠρισμένα σημεῖα καὶ μέρη τῆς γῆς γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἐκλείψις αὐτοῦ, ἐνῷ ἐν τῇ Σταυρώσει τοῦ Σωτηρος «σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν» ὥς βεβαιοῦσιν οἱ Ἱεροὶ θείοι Εὐαγγελισταὶ καὶ ὠρισμένοι ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν Ἱστορικῶν, μετ' ὧν καὶ τις ὀνόματι Φλέγων, ὅστις λέγει: «Τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς 202ας Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἡλίου ἐκλείψις μεγίστη, τῶν οὐκ ἐγνωσμένων πρότερον, καὶ νῦν ὥρα ἑκτὴ τῆς ἡμέρας». Πλὴν ἡμεῖς, ἔχομεν «βεβαιότερον τὸν Προφητικὸν (ἢ μᾶλλον τὸν Εὐαγγελικόν) λόγον», ὥς εἶπεν ὁ Πρωτοκορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ἐν τῇ Β' αὐτοῦ ἐπιστολῇ.

A.M.K.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος.

Ἡ Κοινότης Γ.Ο.Χ. Καβάλλας μετὰ τῶν Παραρτημάτων Μεσσηνίας καὶ Ποταμίας Θάσου ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος κ. Ἀ. Στράτον τὸ κατωτέρω εὐχαριστήριον ἔγγραφον:

«Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ὅπως καὶ διὰ τῆς παρουσίας θεομότητος εὐχαριστήσωμεν Ὑμᾶς προσωπικῶς, Κύριε Ὑπουργέ, διότι μᾶς ἀπεδώσατε ἐσχάτως τὴν θρησκευτικὴν μας ἐλευθερίαν, ἥν ἀπὸ τριετίας ἐστερούμεθα, ἀρξάμενοι τῇ ἐντολῇ Σας τῶν διωκτικῶν μέτρων κλεισίματος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διώξεως τῶν Κληρικῶν τῶν Παλαισημερολογιτῶν περιφερείας Γενικῆς Διοικήσεως Βορείου Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ βαθύτατου σεβασμοῦ καὶ ἀμείψου ἐκτιμήσεως.

Διὰ τὴν Κοινότητα Γ.Ο.Χ. Παλαισημερολογιτῶν Νομοῦ Καβάλλας. Ὁ Πρόεδρος Νικόλ. Στεφανίδης

Ὁ Πρόεδρος
Παραρτ. Μεσσηνίας
Ἀριστ. Καρατσπάνης

Ὁ Πρόεδρος
Ποταμίας Θάσου
Βασ. Κανάρης

ΠΕΥΜΑ ΕΠΙΤΡΟΦΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Ποταμιά Θάσου Ἰανουάριος 1954. Μετὴν ἀφίξειν τοῦ Ἱερέως ἡμῶν Αἰδουσιωτῆτου κ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου ἀνεπετρώθη τὸ φρόνημα καὶ ἡ πίστις τῶν Μελῶν τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος, καὶ χάριν τῶν καρποφόρων κηρυγμάτων αὐτοῦ οἱ πάντες δοξάζουσι τὸν Θεὸν ἐμμένοντες σταθερῶς εἰς τὴν ἱερὰν ἰδέαν τοῦ Πατρὸς καὶ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου.

Παρήγορος ἐλπίς ὑπάρχει καὶ διάχυτος γνώμη ἐπακρατεῖ, ὅτι: μετὴν παραμονὴν τοῦ Ἱερέως ἡμῶν ἐν Θάσῳ θέλουσιν ἐπιστρέψαι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν πάντες οἱ κίτικοι αὐτῆς· καθ' ὅλας δὲ τὰς Θείας Λειτουργίας τὰς τελεσθείσας ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ Ἱερῷ Ναῷ ἡμῶν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 18ης αὐτοῦ ἔ.ξ. ὁ Ἱερεὺς Νηὸς ἦτο ὑπερπληρὴς πιστῶν πάσης ἡλικίας. Ἐτελέσθησαν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὀκτώ βαπτίσεις βρεφῶν Ὁρθοδόξων γονέων καὶ τέσσαρα μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων κητόρων τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ ἄλλων μεταστάντων πρὸς Κύριον Ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος.

Ἄς ἔχη ἐπὶ τούτῳ δόξαν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Πελεπίδας Δημητρίκος

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ὑποβάλλεται ἡ παράκλησις πρὸς τὰς Διοικήσεις τῶν ἀπανταχοῦ ἡμετέρων Παραρτημάτων, ἐν οἷς ὑπάρχουσιν ἀδιδάχτοι ἐφετεῖνοὶ ἡμεροδεῖνται τοίχου ἢ τσέπης (1954), ὅπως εὐαρεσθηθῶσι καὶ ἐπιστρέψωσι τούτους ὅσον τὸ συντομώτερον εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν (Σολωμοῦ 25). Διότι ἐξηντλήθη μέχρις ἐνὸς ὁλόκληρος ἡ ἐκδοθεῖσα ποσότης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν· ὑπάρχουσι δὲ καθημερινῶς ζητήσεις, τοὺς ὁποίους δὲν δυνάμεθα ἤδη δυστυχῶς ἄλλως νὰ ἐκπληρώσωμεν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀφίξεις—Ἀναχώρησεις

Ἀφίχθη πρὸ ἡμερῶν ἐνταῦθα ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Βόλου κ. Δημ. Παυλῆς, συνεργασθεὶς κατ' ἐπανάληψιν μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, συναντηθεὶς ἐν σχέσει πρὸς αὐτὸν καὶ μετὰ διαφόρων πολιτικῶν προσωποποιήτων· περατώσας δὲ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Ῥποχρεώσεις ὅλων μας.

Ὁ ἀγὼν μας, ἀγὼν πανελληνίου σημασίας καὶ ἱστορικῆς ἀνάγκης, δὲν διατίθεται διὰ τὴν διεξαγωγὴν του, οὔτε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου, οὔτε τὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Ἀλάσκας. Κεφάλαιά του πνευματικά εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν αγωνιστῶν, καὶ ὅλκιαι αἱ τίμαι αὐτῶν σταγόνες, ὡς ἐκ τούτου κάμνει ἐκκλησίαν, πρὸς ἅπαντα τὰ Παραρτήματα, ὅπως ἐξεφλήσῃ τὰς ἐξ εἰσαδήποτε αἰτίας Ῥποχρεώσεις τῶν (χρῆ) πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐκ φύλλων, ἡμεροδεκτικῶν κλπ.). Εἶναι τὸ σοβαρώτερον καθήκον τῆς στιγμῆς.

Εὐαγγελικὰ Μελέται

“ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΔΕ ΕΛΘΩΝ,”

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ποὺ νὰ παραμείνῃ ἀσυκίνητος ἀπὸ τὴν περιπέτειαν τοῦ Ἀσώτου· ἀλλὰ καὶ ποὺ δὲν θὰ χαρῇ ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν του ἐπιστροφὴν. Ἡ ἐπιστροφή αὐτῆ, συνιστῶσα τὴν δραματικωτέραν σκηνὴν τῆς ὥσας αὐτῆς περικοπῆς, ὁφείλεται εἰς μίαν ψυχικὴν συντριβὴν, εἰς μίαν ἐσωτερικὴν πάλιν, εἰς ἓνα ἔντονον ἀγῶνα τῆς συνειδήσεως. «*Εἰς εαυτὸν δὲ ἐλθὼν*» Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζονται διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς. Ἡ ψυχὴ τοῦ νέου τῆς περικοπῆς δοκιμάζει μίαν κρίσιν τραγικὴν. Ἡ ψυχὴ του πτερυγίζουσα εἰς τοὺς κόσμους τοῦ ὠραίου, τοῦ ἰδανικοῦ βλέπει ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸ τὴν ἀθλιότητα τῆς καταστάσεώς του καὶ θλίβεται βαθύτατα διὰ τὴν τραγικὴν του αὐτὴν πτώσιν. «*Εἰς εαυτὸν δὲ ἐλθὼν*». Χρησιμοποιῶν δηλοδὴ τὸν εὐσεβῆ στοχασμόν, αἰσθάνεται λύπην καὶ ἀναζητεῖ μίαν διέξοδον ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα αὐτὴν. Ὑπάρχουν στιγμαί, ποὺ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀσφυκτιᾷ μέσα εἰς τὴν βούρκον καὶ τὴν ἀκολασίαν ποὺ τὴν ἐξορῶνεν ἡ κακία καὶ ἡ διαφθορά. Καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπόθμενα βάθη φθάνον συνήθως αἱ ἀκτῖνες τῆς Χάριτος. «*Εἰς εαυτὸν δὲ ἐλθὼν*» Ἡ μεγαλοπρεπεστέρα στιγμὴ τῶν ἀνθρωπίνων ἀποφάσεων. Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις, ὁ μονόλογος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὸ φρικτὸν «*κατηγορῶν*» τῆς συνειδήσεως, καὶ ἡ ἰσχυρὰ νοσταλγία τῆς λυτρώσεως ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον στάδιον, τὸ πρῶτον βῆμα τῆς σωτηρίας. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέραν, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι φυσικὴ συνέπεια. Μόλις ἡ ψυχὴ αἰσθανθῇ τὴν ἀγωνίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ εἰς αὐτήν. «*Ἀναστὰς πορεύεσθαι πρὸς τὸν Πατέρα μου*». Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις μετὰ τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν.

* *

Ἀγαπητὲ Ἰωσὺς καὶ σὺ πλανᾶσαι εἰς «*χώραν μακράν*». Ἰωσὺς καὶ σὺ δοκιμάζεις τὴν θλίψιν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ ἡδονὴ τῶν κρεατῶν ἐπισκιάζῃ τὸν φόβον τῆς ἁμαρτίας, θὰ ἔλθῃ στιγμὴ, ποὺ θὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀθλιότητά της.

Κλείσου εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ πάρε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τῆς ἐπιστροφῆς. Θὰ σὲ ὀδηγήσῃ πλῆσιον τῆς χαρᾶς, τῆς σωτηρίας. Σὲ ἀναμένει ἡ ἀγάπη τοῦ ἀναμένοντος Πατρὸς, ὁ μόνος ὁ σκευτός. Σὲ ἀναμένει ἡ εὐτυχία. Κάθε βραδυπορεία θὰ εἶναι εἰς βάρος σου. Μὴ ἀναβάλῃς.

Ἡ πορεία τοῦ Ἀγώνος μας

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ὁργανώσεως ἡμῶν καταβάλλει πάντοτε προσπάθειας σημαντικὰς πλησίον τῶν ἀρμοδίων. Αἱ συνεχεῖς αὐταὶ ἐνοχλήσεις διατηροῦν πάντοτε ἐπίκαιρον τὸ θέμα μας παρ' αὐτοῖς. Ἀντιμετωπίζει βεβαίως μίαν ὀργανωμένην Μοσχομένην ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἡ συστηματικὴ μάχη Του θὰ φέρῃ αἰσίον ἀποτελέσμα.

Σύστασις διὰ τοὺς ἀποστολεῖς ἐπιταγῶν.

Οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα, παρακαλοῦνται, ὅπως ὀπισθεν τῆς ἐπιταγῆς ἀναγράφωσι τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἀποστέλλονται. Ἐξυμνητοῦν οὕτω τὴν διαχείρισιν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἔργα καὶ ἡμέραι Κρατούντων

ΝΕΑ ΑΝΑΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ

Συλλήψεις ἑαυτῶν μας

Καὶ πάλιν ἡ δραστηριότης τῶν δικτῶν μας ἐξεδηλώθη; Παρ' ὅσα γράφονται, παρ' ὅσα λέγονται καὶ παρ' ὅσα ὑπόσχονται ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ ἐνεργοῦν οἱ ἀρμόδιοι Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ παράγοντες μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ἱεροξεταστικὴν μανίαν καὶ καννιβαλιστικὸν ζήλον, ποὺ διακρίνουν τοὺς τυράννους.

Θύματά τῶν αὐτῶν τὴν φορὰν ὑπῆρξαν δύο κληρικοὶ μας. ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Εὐγένιος Λεμονῆς καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς κ. Νικόλαος Καλοσκάμης. Τὸν πρῶτον τὸν ἐταλαιπώρησαν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἀπὸ ἀστυνομικοῦ τμήματος εἰς ἄλλο· τὸν δὲ δευτέρον τὸν προσήγαγόν καί... ἐνώπιον Δικαστηρίου, μὲ τὴν κατηγορίαν... τοῦ Παλαιοημερολογίτου,

Καὶ αὐτὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὀργιάζουν αἱ διάφοροι προπαγάνδαι, καὶ ἐτιδικνύει ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τὴν πλέον ἐγκληματικὴν ὀλιγωρίαν ἐναντίον τῶν ἐπικινδύνων ἀκροβατισμῶν τὴν ἐποχῆς μας. Τί νὰ γίνῃ; σ' αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτι θέλεις μὴ ποτε νὰ εἶσαι ἕνα μόνον δὲ μὴ ποτε νὰ εἶσαι. Παλαιοημερολογίτης! Σημεῖα τῶν καιρῶν.

Τὸ οἰκοδόμημα τρίζει παντοῦ

Τὰ γεγονότα μᾶς ἐδίδαξαν. Μέχρι τινὸς εἰχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία χωλαίνει μόνον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου καὶ τοῦ σιληροῦ διαωμοῦ ἐναντίον τῶν διαμαρτυρηθέντων. Μεγάλου βεβαίως ζήτημα, ὥστε καὶ μόνον τοῦ νὰ συνιστᾷ ἀθλίαν κατὰστασιν Ἰδοὺ ὅμως ὅτι καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα χωλαίνει θανάσιμος. Ἀνεμέταμεν νὰ παρὰ τὰς ψυχοφθόρους καὶ εἰδωλολατρικὰς ἐσθλὰς τοῦ Καρναβόλου, ἄνε μέταμεν δι' ἐγμυλλῶν τῆς τοῦλάχιστον νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἀγῶνα τῶν αὐθορμήτως καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἀναλαβόντων τοῦτον ἰδιωτῶν. Πλὴν ὅμως κηρεῖ σιγὴν ἰχθύος. Ἀλλὰ μήπως εἰς τὸν τομέα τῆς βλαβεροῦς διὰ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἀρθρογραφίας ἐνήργησεν τι; Μήπως διέταξε τὴν ἀνοστολὴν, καθ' ὃν εἶχε δικαίωμα, τῆς ὕβρεως ἐναντίον τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου, ἥτις δημοσιεύεται πομπωδῶς ὑπὸ τοῦ «Ἐμπρός»; Μήπως ἀπήγγειλεν εἰς τὴν βλάνσημον βλακείαν τῆς «Καθημερινῆς», ὅτι ὁ Ἰὼβ ἦτο σφιγμένον; Σιωπὴ παντοῦ· οἷοι σὴ θανάτου· ἡσυχία καὶ γαλήνη. Τάφου χάραξη τὴν δραστηριότητα τῶν ἐκπροσώπων τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας» ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ οἰκοδόμημα μὲ τὴν τριζὴν ἐπικινδύνως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα. Τρίζει ὡς ἀθλιότατον ξύλινον παράσημα δεσφύμενον ἀπὸ ὁλοῦς τοὺς ἀνέμους. Οἱ ἴδιοι οἱ καὶ οἱ διὰ τῶν συντηστικῶν τοὺς γεγονότων κραυγάζουν, ὅτι εἰς τὴν θέσιν τοῦ πολυδαπάνου καὶ πολυσκαπτάλου Κρατικοῦ Ὁργανισμοῦ, τοῦ τιτλοφορουμένου «Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία», πρέπει νὰ στηθῇ μὴ Ζῶσα καὶ Ἐλευθέρα Ἐκκλησία. Τότε μόνον θὰ ἴδωμεν τὴν χάραν τῆς ὁρατῆς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τῆς διαφθο-

ρᾶς, διότι τότε μόνον ὁ Καρναβάλος καὶ τὰ πρακτορεῖα τοῦ Σατανᾶ (μνημευαγράφοι, αἱμοὶ ἀνοχῆς κλπ.) δὲν θὰ πληρώνουν τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Ἐπίσκοποι δὲν θὰ φοβοῦνται τὸν Μασσωνικὸν τύπον, διότι θὰ εἶναι πράγματι ἀποστολικοὶ ἄνδρες.

Διὰ νὰ μὴ ὑστεροῦν καὶ οἱ φωστῆρες τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν III

Ὁ καθ' ὅλα λαμπρὸς ἐπιστήμων καὶ ἐξαιρέτος καὶ θρηγῆτης τῆς περισέμου Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Α. Φιλιππίδης, ποικίλων τὰς ἀπὸ ἐδρας παραδόσεις τοῦ περὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἑρμηνείας τῶν Γραφῶν, ἤρχισε νὰ ἐξάιρῃ καὶ νὰ συνιστᾷ τὸν χορὸν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ τριμήνου, προβάλλον μάλιστα καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς μίμησιν!

Τὴν σύστασιν αὐτὴν ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγανακτικῆς εὐσεβεῖς φοιτηταί, ἀναγκάσαντες κυριολεκτικῶς τὸν σοφὸν Διδάσκαλόν των νὰ περιέλθῃ εἰς μυρίας καὶ κωμικὰς ἀντιφάσεις. Λυπούμεθα διὰ τὸν κ. Καθηγητὴν καὶ συγχάριμεν τοὺς εὐσεβεῖς αὐτοὺς φοιτητάς, ἕνα ἀγαπητὸ κομμάτι τοῦ φλογισμένου ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἰς τὴν πρωτὴν «Καθημερινὴν» ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθη—καὶ εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς σελίδα μάλιστα—ἡ εἰδησις, ὅτι «Μελετᾶται ἡ καθιέρωσις νέου παγκοσμίου ἡμερολογίου πρακτικωτέρου τοῦ παλαιοῦ. Δὲν θὰ ἔχῃ κανένα ἀπὸ τὰ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ τοῦ Γρηγοριανοῦ».

Καὶ αὐτὴ μὲν εἶνα· ἡ ἐπιγραφὴ· προχωροῦσης δὲ τῆς ἀνταποκρίσεως, συνεχίζεται: «Ὅλα παληώνουν... Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀρχίζει νὰ ὀφίσταται ἐπικρίσεις.... Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν θὰ μελετήσῃ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον ἕνα σχέδιον διεθνοῦς ἡμερολογίου προοριζομένου νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ σήμερον ἐν ἰσχύϊ: Τὸ σχέδιον τοῦτο περιλαμβάνετο ἤδη μεταξὺ τῶν 152!!! μεταφρασθῆναι τοῦ ἡμερολογίου ποὺ ὑπεβλήθησαν πρὸ τοῦ πολέμου εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν.... Τὸ νέον αὐτὸ ἡμερολόγιον παρουσιάζει ὀρισμένα πλεονεκτήματα. Θὰ εἶναι μόνιμον.... Ὅλα τὰ τρίμηνα θὰ τελειώνουν Σάββατον.... Μερικαὶ θερησεννικαὶ ἐσθλὰ θὰ μετατεθοῦν.... Καθιέρωσαν ἤδη διὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1956» (Καθημερινὴ 16—2—54).

Τι ἄραγε σκέπτονται νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰ ἀνωτέρω οἱ μέχρι τοῦδε κοπτόμενοι διὰ τὴν ὑπεραναρξίαν τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου χάριν τοῦ ὁποίου ταλαιπωροῦσιν ἐπὶ 30ετίαν ἤδη ἕν ἑκατομμύριον ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ; Ἰδοὺ ἡ παλίσροια φρενὼν τῶν σοφιστῶν ἀστρονόμων. 152 σχέδια ἡμερολογίων!!! Ὅστε λίγα, ὅστε πολλὰ.